

Visat 17 abril 2014

revista digital ISSN 2014-5624

PESCAT AMB PALANGRE

La traducció sembla un ofici que es mou entre les llengües amb els marges acotats. La impressió és inexacta perquè dins de cada llengua bateguen impulsos que la transformen i la canvien constantment. Per això cal reflexionar en profunditat sobre tots els factors que intervenen en el «comerç» literari internacional. Els articles de Briguglia i Sistac ens avisen de la importància de preservar la riquesa dialectal. Maria Campillo i Josep Maria Benet i Jornet mostren que les pugnes per fixar la llengua estàndard són un procés continuat que no cessa mai, cosa que també podem observar en les traduccions de Charles Dickens o en les aportacions d'Albert Jané. A part d'aquest primer pla dels àmbits més institucionalitzats, la llengua es transforma contínuament també per les aportacions fetes des dels marges. L'Amèrica de Cheever, la tossuderia d'escriure en romanx de Camenisch o la lluita poètica d'An-Nabrís des de Palestina han trobat lectors també entre els catalans —i així el català s'ha enriquit amb aquelles petites, invisibles partícules que fan de cada llengua un mar ple de vida.

El delit del dialecte: un passeig per la situació italiana

Per Caterina Briguglia

A la veïna Itàlia, sembla que el dialecte no perilla de mort. Ans al contrari, lluitant contra una dialectofòbia imperant durant molt de temps, avui dia destaca com a recurs expressiu cada cop més viu. Ho demostren les tendències de la música i del teatre contemporanis, i encara més del cinema que, del neorealisme ençà, ha atorgat al repertori dialectal el paper de coprotagonista. Juntament amb la gran pantalla, la literatura contemporània es fa més que mai portaveu d'aquesta tendència. Avui dia comptem amb nombrosos exemples d'autors que empren en la seva obra totes les varietats lingüístiques del repertori nacional; escriptors que necessiten expressar-se en la seva llengua originària, la varietat autòctona parlada i sentida des de la infància, o que duen a terme una hàbil mescla de dialecte i llengua estàndard. Seguint el plantejament de Luigi Pirandello, el dialecte s'afirma en la veu dels sentiments, de la infància, de la realitat afectiva amb els seus matisos i les seves emocions. En la llengua estàndard, en canvi, predominen la lògica i una visió de la realitat més objectiva.

[\[Llegiu més\]](#)

Us recomanem...

Come una foca nel suo acquario

Per Ramon Sistac

A la vida, qui més qui menys, evoluciona amb el temps en la seua manera de pensar. Hi ha qui ho fa més ràpid, d'altres més a poc a poc, però tothom, en

Un escriptor compromès amb el seu temps

Per Maria Campillo

Durant la postguerra, i ben bé fins als anys vuitanta, Jordana va ser un escriptor pràcticament oblidat, o bé força menystingut.

Albert Jané

Per Alba Girons Masot

Albert Jané és el responsable de fer parlar en català una pila de personatges de còmic, referents culturals d'unes quantes generacions: Aquil·les Taló, els Barrufets, Benet Tallaferro, l'Estefi,

El joc de Guimerà

Per Josep Maria Benet i Jornet

Especialistes contundents, renovadors, crítics amb allò que fins feia poc havia significat l'anomenada «Renaixença» en la literatura catalana del XIX,

[\[Més articles\]](#)